

Realybe tapusi idėja ŽEMAITIJOS sostinės scenoje žiūrėti baletą

Šiandien jau nieko nestebina sužinojus apie Žemaitijos savivaldybėse veikiančius suaugusiųjų, jaunimo simfoninius orkestrus. Baletas, šiuolaikiniai, pramoginiai šokiai čia taip pat jau ne naujiena. Veikia ne tik būreliai, studijos, kurias lanko šių scenos meno sričių mėgėjai, vyksta jų pasirodymai, bet ir rengiami konkursai bei festivaliai, kuriuose dalyvauja tiek mėgėjai, tiek ir profesionalūs šokėjai.

Telšiuose 2020 m. žiūrovai pirmą kartą buvo pakviesti į profesionalaus šokio festivalį „ŠOK’as 2020“. Jo iniciatorė ir organizatorė – Telšių Žemaitės dramos teatro choreografė Ina LEVICKIENĖ. Su ja kalbėjosi Danutė MUKIENĖ.

– Žemaičiams Telšiai – sostinė. Kas šis miestas yra Jums ir ar čia Jums netrūksta kūrybinės erdvės, žmonių, su kuriais norite dirbti ir kartu dirbant tobulėti, realizuoti save?

Ina Levickienė 2022 m. Telšių Žemaitės dramos teatre vykusiame renginyje. Martyno Levicko nuotrauka

– Telšiai yra miestas, kuriame gyvenu nuo 1995 metų. Čia realizavau daugybę savo aktorinių ir choreografinių idėjų. Telšiuose dabar gyvenu su savo šeima, kuri yra mano gyvenimo pagrindas ir svarbiausias dalykas... Gyvendami ieškome kompromisų. Teatre esu susikūrusi savo kūrybinį lauką, erdvę, čia yra žmonės, su kuriais noriu ir yra miela dirbti.

Scena iš spektaklio vaikams „Spalvotas sapnas“. 2022 m. Mindaugo Drimbos nuotrauka

Šiuo metu dirbu su vaikais. Jų choreografinėje edukacijoje matau didelę prasmę. Dirbdama atiduodu daug savęs ir savo žinių, bet tai sugrįžta su kaupu, nes galiu realizuoti savo kūrybinius sumanymus, sulaukiu mokinių dėkingumo ir meilės.

– *Jūsų gimtinė – Radviliškyje, augote Kuršėnuose, baigusi vidurinę, mokėtės Telšių kultūros mokykloje, vėliau – Klaipėdos universiteto Menų fakulteto Choreografijos katedroje, kurį laiką kūrėte Lietuvos rusų dramos teatre (dabar Vilniaus senasis teatras), už šiame teatre kartu su režisieriumi Jonu Vaitkumi pastatytą spektaklį „Vargas dėl proto“ sulaukėte aukščiausio Lietuvos teatralų apdovanojimo – už judesių pasąžus, tiksliai atskleidžiančius personažų būsenas, Jums 2010 m. įteiktas Auksinis scenos kryžius. Kodėl tolesnei savo karjerai pasirinkote Telšius?*

– Aš nebuvau išvykusi iš Telšių, darbo Žemaitės dramos teatre nebuvau nutraukusi. Į tuometinį Lietuvos rusų dramos teatrą buvau nuvykusi tik konkrečiam darbui ir neplanavau visam laikui likti Vilniuje, neieškojau galimybės ten nuolat dirbti. Tuo metu mane tiesiog pasikvietė padirbėti ir įvyko tai, kas įvyko. Kurti su režisieriumi J. Vaitkumi ir kitais iškiliais bei įdomiais, talentingais žmonėmis man buvo ypatinga patirtis ir savotiška dovana. Na o Auksinis

Scena iš šokio „Teatras tai tu“ pristatymo pirmajame profesionalaus šokio festivalyje „ŠOK’as“ Telšiuose 2020 m. Sigos Gailiuvienės nuotrauka

scenos kryžius buvo viso to darbo apvainikavimas – malonus ir netikėtas.

– *Šiandien Jūs vadovaujate ne tik Telšių Žemai-*
(Nukelta j 10 p.)

Ina Levickienė (viduryje, apsikabinusi mergaitę) kultūros programos „Telšiai – Lietuvos kultūros sostinė“ renginyje kartu su savo mokiniais 2016 m. Nuotrauka iš I. Levickienės archyvo. Fotografas nežinomas

Scenos iš spektaklio vaikams „Spalvotas sapnas“. 2022 m. Mindaugo Drimbos nuotraukos

tės dramos teatro Šokio studijai, bet ir Telšių kultūros centro Merginų šokių grupei „Žingsniai“. Kokio amžiaus šokėjai, žmonės, norintys išmokti šokti, jas lanko, ko jie, ateidami į Jūsų vadovaujamus kolektyvus, dažniausiai tikisi ir kokie yra Jūsų pačios tikslai dirbant su šiais kolektyvais?

– Šiais laikais mamos, augindamos vaikus, nori, kad jų vaikučiai nuo ankstyvo amžiaus mokytųsi šokio ir kitų meno šakų. Tai nėra blogai. Mes, atsižvelgdami į vaikų amžių, turime parengti jų mokymui tinkančias programas ir juos mokyti. Mano šokio studiją lanko vaikai nuo 6-erių metų. Ko iš

manęs tikimasi, gal geriau atsakytų patys vaikai ar jų tėveliai... Mano nuomone, vaikams lankant tokias studijas gražėja jų laikysena, įgyjama grakštumo ir sceninės drąsos. Žinoma daug lemia ir darbštumas, atsakomybė bei talentas. Kiekvienai mamai didžiulis džiaugsmas matyti savo vaiką scenoje. Džiaugiuosi, kad ugdytiniais ir žiūrovams patinka mano darbo principai, estetika, kūrybinės-meninės idėjos.

– Praėjusių metų rudenį, spalio 19–lapkričio 6 dienomis, Telšių Žemaitės dramos teatre vyko antrasis profesionalaus šokio festivalis „ŠOK’as“. Pagrin-

Scenos iš pirmojo profesionalaus šokio festivalio „ŠOK’as“ metu pastatyto spektaklio „Teatras tai tu“. 2022 m. Sigos Gailiuvienės nuotraukos

dinė festivalio iniciatorė ir organizatorė esate Jūs. Kaip gimė mintis tokius festivalius organizuoti Telšiuose, kokie yra jo tikslai ir kas liko įsimintiniausia iš praėjusio festivalio?

– Ši idėja kilo dar 2016 metais, kai manęs paprašė prisidėti prie Telšių kultūros sostinės kūrybinės grupės darbo. Keletą metų nešiojau šio projekto viziją – į Telšius atvežti baletą. Projekto tikslas yra supažindinti žiūrovus su skirtingais šokio žanrų pastatymais, jauniems atlikėjams suteikti galimybę kartu su žymiais choreografais, baletu ir šiuolaikinio šokio artistais dalyvauti kūrybinėse šokio dirbtuvėse. Iš praėjusio festivalio labiausiai įsiminė jo dalyviai, šokio meną pristaciusių šokio teatrų, mokyklų unikalūs pastatymai.

– Ar 2020-aisiais ir pernai vykę festivaliai „ŠOK’as“ pataisino Jūsų pačios lūkesčius, ko iš jų kaip renginio organizatorė pasimokėte ir ar jie padėjo Jums kaip kūrėjai tobulėti, plėsti kolegų ratą?

– Žinoma, tai buvo puiki patirtis ir man, ir studijai, ir žiūrovams, kurie į visus spektaklius gausiai susirinkdavo.

– Ar galima tikėtis, kad

(Nukelta į 12 p.)

Renginio, skirto Pasaulinei kultūros dienai (renginio režisierė Ina Levickienė), akimirka. Martyno Levicko nuotrauka

Ina Levickienė (trečia iš dešinės) su mokiniais antrajame profesionalaus šokio festivalio ŠOK’as atidaryme 2022 m. Lauryno Kulikausko nuotrauka

Ina Levickienė (centre) prieš spektaklį „Aksomo klostėse – epochų šnabždesys“ (spektaklio idėjos autorė ir choreografė Ina Levickienė, režisierė Laimutė Pocevičienė). Mindaugo Drimbos nuotrauka

šis festivalis Telšiuose taps tradiciniu ir Jūsų mieste vyks kas antri metai? Ko reikia, kad taip būtų?

– Profesionalaus šokio festivalis „ŠOK’as“ mūsų mieste jau tampa tradiciniu. Tikiuosi, jog pavyks festivalį tęsti. Kad taip ir būtų, reikia paprastų dalykų – nenustoti tikėti savo idėjomis ir gauti tinkamą finansavimą.

– Gruodžio mėnesio viduryje Jūs su savo ugdytiniais žiūrovams padovanojate puikų naują reginį – baleto žanro spektaklį „Spalvotas sapnas“. Jūs – šio spektaklio idėjos autorė ir režisierė. Koks buvo pagrindinis šio kūrybinio darbo tikslas ir ar jį pavyko realizuoti?

– Projekto „ŠOK’as 2022“ šokio kūrybinių dirbtuvių metu, kurias vedė balerina Kristina Tarasevičiūtė, dirbdami su mano vadovaujama vaikų ir jaunimo šokio studija sukūrėme šokio spektaklį vaikams – Jūsų paminėtą „Spalvotas sapnas“. Tokio spektaklio sukūrimo idėją realizuoti ir jį parodyti scenoje pavyko per gana trumpą laiką. Žinoma, tobulėjimui ir augimui ribų nėra. Šį kartą padarėme tai, ką esamomis sąlygomis galėjome padaryti geriausiai. Spektaklio idėja gimė rašant projektą „ŠOK’as 2022“, svarstant, kuo jis galėtų būti įdomus, išskirtinis. Ir... pavyko, atrodo, kad tai, ko ieškojome, radome...

– Ką iš to, ką jau esate sukūrusi, suorganizavusi,

Scena iš spektaklio vaikams „Spalvotas sapnas“. 2022 m. Lauryno Kulikausko nuotrauka

Jūsų pačios nuomone, pasisekė padaryti geriausiai?

– Buvo labai įdomu kartu su Marijonu Breitmozeriu ir kitais kolegomis kurti vaizdo klipą, skirtą 2021 m. Šventoms Kalėdoms. Įsimintinas ir spektaklis „Aksomo klostėse – epochų šnabždesys“, kuriame šokant epochinius šokius, skambant tekstams, gyvai senovinei muzikai prisimenama Renavo dvaro barono Rione istorija. Tai mano ir režisierės Laimutės Pocevičienės bendras projektas, apkeliavęs beveik visus Lietuvos dvarus. Žinoma, profesionalaus šokio festivalis „ŠOK’as“ ir kiti mažesni ar didesni darbai man taip pat buvo labai svarbūs ir, manau, gana puikiai pavyko.

– Ką iš kolegų, su kuriais kartu dirbote iki šiol ir dirbate dabar, Jūs galėtumėt paminėti kaip puikius scenos partnerius, kūrėjus, padėjusius Jums eiti pasirinktu kūrybos keliu?

– Telšių Žemaitės dramos teatre pradėjau dirbti su režisierė Laima Adomaitiene. Su ja bendradarbiauau, iš jos mokiausi, jos statomuose spektakliuose kūriau vaidmenis (aktoriavau) apie 15 metų. Tai buvo neįkainojama patirtis. Šis etapas ypatingas ir tuo, nes tada susitikau su savo vyru Martynu, kuris iš pradžių buvo puikus mano scenos partneris. Su juo pradėjome kurti ir kuriame gyvenimą kartu. Paskutiniaisiais metais dažnai bendradarbiauju su kolege režisierė Laimute Pocevičiene. Mes atradome savitų bendradarbiavimo formų. Ji užsiima režisūra, o aš kuriu choreografiją jos statomiems spektakliams, teatralizuotiems renginiams, šventėms, parodų atidarymams.

– Dirbant tokį darbą kaip Jūsų, poreikis tobulėti ir mokytis yra visą gyvenimą. Kaip tai Jums, gyvenančiam mieste, kuriame nėra profesionalaus baletu, šiuolaikinio šokio teatro, pavyksta?

– Šiais laikais nieko nėra neįmanoma. Internetinė platybė, seminarai *online*... Spektakliai pamatomi nuvykus į juos savo transportu. Padeda ir mano pačios realybe tapęs sumanymas į Telšius pasikviesti koncertuoti profesionalius atlikėjus, kartu su jais vesti šokio dirbtuves. Pasikraunu žiūrėdama jų spektaklius, kitus darbus.

– Jūsų patirtis dirbant su meno kolektyvais – didžiulė. Kaip dažnai tuo, ką pasiekiate, turite galimybę parodyti už Telšių rajono ribų? Ar tuo,

Profesionalaus šokio festivalio „ŠOK’as“ ženklas

ką Jūs kuriate Telšiuose, domisi aplinkinių rajonų, miestų žmonės ir konkrečiai kultūros darbuotojai?

– Dažnai bendradarbiauju su Lietuvos bajorų draugija, pasirodome ir Vilniaus rotušėje, ir mažuose Lietuvos miesteliuose, dvaruose. Žaviuosi ir mėgstu senovinę muziką, epochinius šokius – jie nepavaldūs laikui...

– Ką Jūs šiandien palinkėtumėte tiems, kas baigdami kultūros mokyklas, renkasi savo gyvenimo kelią, ir tiems, kurie gyvendami periferijoje, kultūros prasme nori jaustis ne provincialais?

– Palinkėjimas labai paprastas: pasitikėti Dievu, jo vedimu. Ne iš karto suprantame, kur jis mus veda... Mums kartais atrodo, jog mes labai norime vieno dalyko, o gauname visai ką kita. Iš pradžių mus tai nuliūdina ar net labai suezina, bet laikui bėgant suprantame, jog gavome visa, ko mums labiausiai reikia ir kas mums buvo skirta geriausiai.

Svarbu turėti savo viziją. Jei pasirinkai šį kelią – tikriausiai klausei savo širdies balso...

Dėkoju Jums už pokalbį ir linkiu Jums, Jūsų mokiniais didžiulės kūrybinės sėkmės!

Scena iš spektaklio „Aksomo klostėse – epochų šnabždesys“ (idėjos autorė ir choreografė Ina Levickienė, režisierė Laimutė Pocevičienė). Mindaugo Drimbos nuotrauka